

ANATOMIA DE LA MÚSICA DE JAZZ

Capítol XIX i últim. "EL JAZZ. CONCLUSIÓ"

Quan les grans orquestres com la de Duke Ellington havien arribat arreu del Món, dins els anys 40-50, amb una qualitat interpretativa mai més igualada; quan l'orquestra de Louis Armstrong amb plenes facultats físiques adquiria el màxim de la seva força, després de la sèrie ja llavors insubstituïble dels "Hot Five" i "Hot Seven" entre 1928 a 1930; quan l'inolvidable Fats Waller va transformar l'estructura del concepte armònic amb el piano i tenia d'influenciar a tots els grans pianistes de jazz que vindrien després fins el dia d'avui; quan la guitarra de jazz havia passat per les mans de Django Reinhardt (cas únic a la història del jazz d'un músic europeu, i no pas negre) que transformà les possibilitats d'aquest instrument; quan el blues havia conquerit l'asfalt, quan en definitiva el Jazz estava en el seu punt més alt pel seu equilibri interpretatiu, de creació, de grans mestres del jazz en plenes facultats, aparèixen a partir dels anys 40, nous moviments que s'enduen el jazz a nous camins en els que cada vegada hi ha més intrusions, i menys "hot" i menys "swing" i menys jazz en definitiva.

La tècnica d'interpretació devora ja als músics dedicats a aquesta música, siguin blancs o negres. Els blancs van a l'escola de música i amb una preparació superior als negres autòctons, dominen els instruments de tal manera que cada vegada en una interpretació si posa més quantitat de notes, i menys quantitat d'idees, menys quantitat jazz en definitiva.

El menyspreu d'aquests nous músics arribats seguirà fins el dia d'avui. La preocupació per fer coses noves "originals" que sonin diferent, destrueix el jazz a poc a poc. Tothom vol triomfar, blancs i negres, posen innovacions, inventant noms de coses que totes juntes no aporten res al jazz, o si més no unes tendències noves de moviments musicals que es cremen en quatre dies.

Tot això s'hagués pogut evitar si el Jazz, per exemple en compte de néixer als Estats Units d'Amèrica, hagués nascut a Europa. Però els Estats Units no són sinó un producte de les invasions de mercenaris, aventurers, gent d'arreu del Món que anaven amb els vaixells de vela a fer-se "rics" al nou Món, i aquest concepte es manté encara avui dia. Els països amb profundi-

tat cultural mantenen les seves qualitats creatives a través dels segles si és necessari, com per exemple l'Òpera. Però els americans del U.S.A. no han sapigut mai valorar la seva pròpia història, i molt menys si aquesta té de construir-se valorant els negres vinguts a poblar el país com esclaus.

Els U.S.A. no tenen història, i com a tal la compren, com varen fer amb l'església romànica de Sant Miquel de Cuxà, que la compraren sencera i la traslladaren a Amèrica. Però mai han creat unes escoles de Jazz importants arreu del seu territori, aprofitant la importància dels seus grans mestres, amb fortes subvencions culturals, econòmiques, etc. I, malgrat que el Jazz avui és de domini mundial, i que es troben músics de jazz per tot arreu, s'ha perdut amb l'últim gran "monstre" que morí ara fa poc: Count Basie, tota dinastia de gran qualitat interpretativa, és a dir el que podríem dir-ne el veritable jazz, el més equilibrat, el que sense ser dominat per una tècnica devoradora, permet a l'interpret de fer tot el que ell vol i com vol.

Tal vegada les generacions venideres tindran de valorar el veritable jazz tal com es mereix, i que nosaltres no ho hem sapigut fer.

Jordi Vall Escriu

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99